

NATALJA ŠERBA

ČASODEJŦVIA

SRDCE ČASU

FRAGMENT

Časodejovia Srdce času

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 2 – Srdce času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

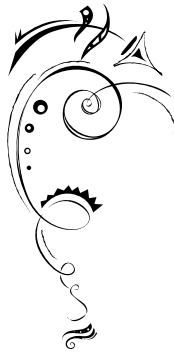

ČAS ODEJŮVIA

SRDCE ČASU

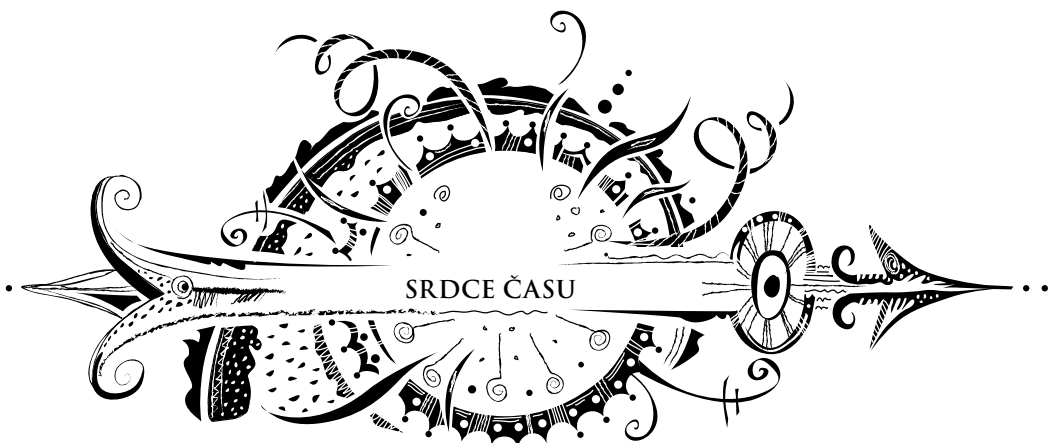
NATALJA ŠČERBA

FFRAGMENT

Obsah

	Srdce času	5
1. kapitola	Príchod do tábora	7
2. kapitola	Zasadnutie časodejov	32
3. kapitola	Kľučiari	51
4. kapitola	Zmijulan	79
5. kapitola	Dar	107
6. kapitola	Dávna prísaha	121
7. kapitola	Nový riaditeľ	130
8. kapitola	Tajná besiedka	141
9. kapitola	Prenasledovanie	150
10. kapitola	Návrat	166
11. kapitola	Štafety	175
12. kapitola	V úkryte	197
13. kapitola	Táborák	211
14. kapitola	Skúška kľúčov	228
15. kapitola	Výlet	245
16. kapitola	Zákutie	252
17. kapitola	Búrlivý deň	265
18. kapitola	Černokľúč	275
19. kapitola	Na maródke	294
20. kapitola	Mapa	306
21. kapitola	Feš	316
22. kapitola	Čierna obálka	323
23. kapitola	Noc	329
24. kapitola	Osudná hodina	345
25. kapitola	Zákon	357
26. kapitola	Otec	364

Čas je len štvrtý rozmer, malá bodka na konci hodinovej ručičky dlhej ako okamih, širokej ako samotná existencia a siahajúcej do nekonečnej výšky.

Čas nám odhaľuje oveľa širší pohľad na svet a poskytuje novú úroveň slobody. Čas je fenomén a tajomstvo súčasne, rodí sa z nášho vzťahu k veciam. Je to proces, ktorý môžeme spomaliť, natahnuť, zastaviť alebo urýchliť.

Hodinár ovláda čas pomocou zvláštneho daru, ktorý sa meria v stupňoch.

Najnižší je tretí stupeň, ktorý umožňuje riadiť čas pomocou obyčajného želania.

Druhý stupeň dovoľuje ovládať čas aj silou vôle.

Prvý stupeň zahŕňa navyše veľkú silu citov, vďaka ktorej hodinár môže želanie a úsilie premeniť na čokoľvek chce.

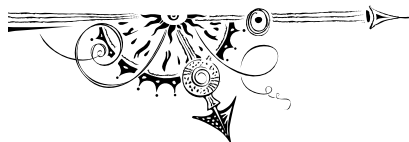
No len najvyšší stupeň časodejníckeho daru dáva hodinárovi schopnosť predtuchy a správnej voľby z nekonečného množstva pravdepodobností budúcich aj minulých udalostí. Hodinár najvyššieho stupňa disponuje štyrmi úrovňami slobody súčasne: rozumom, intuíciou, citmi a činmi.

Pamätaj si, hodinár: nie je dôležité, na ktorom stupni si začal, dôležité je, kam až dôjdeš. Pretože poznať pravé zákony času

môže len ten, kto má slobodnú vôľu, je odvážny, odhodlaný, vytrvalý a cieľavedomý.

Slovo o čase
veľkého časodeja Eflarusa,
ktorý vytvoril časovú priepasť

Vasilisu prebudil prudký úder do čela. Vyletela zo sedadla a narazila do niečoho tvrdého.

„Dobré ráno!“ ozvalo. „Ty si teda vieš pekne pospať.“

„Koľko je hodín?“ spýtala sa ešte v polospánku.

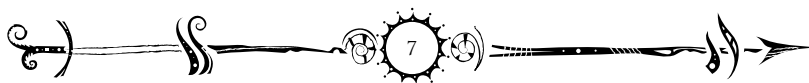
„Skoro desať.“

Vasilisa si pošúchala boľavé čelo a donútila sa otvoriť oči. Keď sa jej konečne podarilo celkom prebrať, všimla si plavú nakrátko ostrihanú Leškovu hlavu. Chlapec sedel na vedľajšom sedadle a tváril sa vážne, ale jeho bledosivé oči lemované svetlými riasami prezrádzali skrývané pobavenie.

Sedeli v autobuse plnom detí. Motor burácal a autobus nadsakoval na nerovnostiach vozovky. Pri ďalšom prudkom otrase sa Vasilisa chytila za operadlo sedadla pred sebou. Chlapec, ktorý sedel pred ňou, sa nevraživo obzrel.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa, ale to už nepočul, pretože si znovu nasadil slúchadlá a započúval sa do hudby. Vtom jej napadlo: „Ako sme sa tu ocitli?“

Lešek rozhodil rukami, ako mu to len dovoľovala úzka ulička medzi sedadlami, čím naznačil otázku: *A čo ja viem?* Vasilisa si pozorne prezrela jeho tvár. Na ľavom líci mal červenú podliatinu, stopu po Nortovom údere pästou.

„To by aj mňa zaujímalo,“ odvetil a pátravým pohľadom si premeral kamarátku. „Som si však istý, že smerujeme do športového tábora. Pýtal som sa ostatných, kde sme... Smiali sa mi, vraj či som nespadol z neba.“

„Takže to všetko sa naozaj stalo?“ Vasilisa zúfalo bojovala s podvedomou túžbou nechať Eflaru v ríši snov.

„Čo sa stalo, stalo sa.“ Leškove pery sa rozťahli v širokom úsmeve, očividne mu to všetko prichodilo ako ohromná zábava. „No dosiaľ nechápem, čo to vlastne bolo. Možno by si mi to mohla vysvetliť. Máme pred sebou ešte aspoň hodinu cesty.“

Vasilisa si opatrne vyhrnula rukáv a na ľavom zápästí sa jej zablýskal zlatý náramok. Malý čierny ciferník so zlatými číslicami a s drobnými ručičkami vyzeral ako celkom obyčajné hodinky.

„Čo je to?“ Lešek si zvedavo obzeral jej ruku. „Darček od otca?“

„Od matky,“ zamračene odvetila Vasilisa a chlapec zmĺkol.

V autobuse bežala televízia, ale nikto sa na ňu nepozeral. Radostný a vzrušený krik detí film celkom prehlušil.

Vasilisa mala pocit, že sa jej vedomie rozdvojilo. Na jednej strane bola škola, gymnastika a dlhoočakávaná cesta do letného tábora, na druhej strane svet časodejov a noví priatelia Nik, Diana a Feš.

„Nevieš, kde sú ostatní?“ znovu sa spýtala. „Myslím tí z Časokruhu.“

Lešek pokrčil plecami. „Nemám potuchy.“

Vasilisa sa rozhladla a pozorne si prezerala neznáme tváre. Deti si vykladali historky z minulého leta a veselo pokrikovali. Skupinka na zadných sedadlách bola zabratá do akejsi kartovej hry a podchvíľou ju nahlas komentovala. Nejaká nakrátko ostrihaná dievčina si čítala, viacerí mali na ušiach slúchadlá, ale len ťažko by bol niekto z nich hodinárom.

„Možno nás vrátili do minulosti,“ nahlas uvažovala Vasilisa.
„Vymenili jednu pravdepodobnosť za inú...“

„Čože?“

„Chystali sme sa predsa do tábora...“ Vasilisa znepokojene vzdychla. „Jednoducho nás vrátili do minulosti, to je všetko! Eflarčania dokážu ovládať čas.“

„Čo je to za nezmysel?“ nedôverčivo sa ohradil Lešek.

„A na Časokruhu sme vôbec neboli... Počkaj, kde je môj kľúč?!“ preľakla sa, ale vzápätí nahmatala Ocelový zúbok vo vrecku džínsov.

Mlčala a usilovne premýšľala. Lešek ju nerušil, len ju občas úkosom pozoroval.

„Nerozumiem tomu,“ vzdala to nakoniec.

„Vasilisa...“ potichu zašepkal chlapec a trochu sa k nej naklonil. „Naozaj máš, ehm... krídla?“

„Zrejme áno,“ prikývla. „Moja matka je totiž víla a otec najvyšší mág...“

„Aha,“ odvetil kamarát s vážnou tvárou a pohodlne sa oprel v sedadle. Z jeho výrazu však bolo zrejmé, že vôbec ničomu nerozumie. „Víly naozaj existujú?“ spýtal sa nakoniec.

„Je to tak,“ potvrdila Vasilisa. „Víly, fúrie a celý svet hodinárov, ktorí ovládajú časodejstvo.“

„Čo ovládajú?“

„Hej, Lešek!“ zvolal niekto zo zadných sedadiel. „Pod' si s nami zahrať, chýba nám štvrtý hráč.“

Vasilisa sa obzrela. Hlas patril červenovlasému chapcovi v čiernom tričku s lebkou a prekríženými hnátmi.

„O chvíľu!“ odbil ho Lešek. „To je Sergej, patrí k najstarším chlapcom v našom oddiele,“ vysvetlil Vasilise. „Asi ide s nami ako vedúci, pretože onedlho bude mať sedemnásť.“

„Rozpráva sa s dámou,“ zaškeril sa chlapec s tmavšou pleťou, ktorý sa trochu podobal na Nika. „Nemá na nás čas...“

„Nemysli si, po príchode do tábora musíš na schôdzky zabudnúť,“ pokračoval Sergej s nezbedným výrazom na tvári. „Tréning a zase len tréning! Máme nabitý program.“

„Aj ja budem mať tréningy!“ rozohnila sa Vasilisa.

„Nevšímaj si ich,“ povedal Lešek a začervenal sa. „Len nás podpichuje...“

„Ja si ich nevšímam.“

„Nejako sa červenáte!“

Chlapci sa zasmiali.

Vasilisa s Leškom si ich prestali všímať a partička si našla štvrtého hráča, chudého svetlovlasého chlapca, takže ich nechali na pokoji a venovali sa kartám.

„Môžeš mi to nejako vysvetliť?“ znovu sa začal vypytovať Lešek. „Napríklad, čo je zač ten Mark?“

Vasilisa sa neponáhľala s odpoveďou. Nevedela, kde má začať, a navyše sa jej vôbec nechcelo znovu prežívať všetky tie minulé udalosti. Ani v spomienkach. No, možno okrem tých niekoľkých príjemných chvíľ. Okrem toho ju mrzelo, že jej noví priatelia zmizli. Čo ak ich už nikdy neuvidí?!

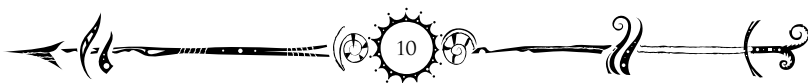
„Mimochodom, dosť som si pre teba vytrpel!“ dotknuto vyhlásil Lešek. „Prepadli ma, zviazali a potom... Prepáč, ale až stretnem tvojho brata, rovno mu jednu vrazím! Biť zviazaného človeka ležiaceho na zemi... úbožiak akýsi!“ Lešek pri tejto spomienke tak silno zaťal päsťe, až mu zbeleli hánky.

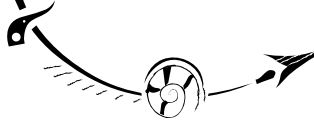
„Zaujímalo by ma, kam sa všetci podeli,“ nahlas rozmýšľala Vasilisa, akoby nepočula chlapcovo bedákanie.

„Žeby boli v iných autobusoch?“ Lešek si vzdychol, trochu sa ho dotklo, že mu kamarátka nevenuje pozornosť. „Za nami ide ešte päť ďalších.“

„Aha...“

„V tomto sú skoro všetci z nášho oddielu. Tvoje gymnastky idú asi niekde vzadu.“

„Prečo ja idem s tebou, a nie s nimi? Žeby poplietli časové vlákna?“

Lešek sa poškrabal na nose a zatváril sa kyslo. Vasilisa sa cítila trápne.

„Tak dobre,“ povedala nakoniec. „Poviem ti to všetko po poriadku, ale neprerušuj ma.“

Chvíľu premýšľala a potom začala rozprávať o veľkej oslave v otcovom dome, na ktorej sa zoznámila s Jelenou Mortinovou a jej obľúbencom Markom. Leška najväčšmi zaujal zázrak s izbou, ktorá sa na oslave z ničoho nič zväčšila. No len čo sa dozvedel, že Mark sa Vasilise vyhrážal a dokonca jej div nezlomil prsty, znovu sa zamračil.

„Ak sa mi dostane do rúk,“ precedil pomedzi zuby, „tak mu ukážem! A tvojmu bratovi tiež!“

„To radšej nerob!“ preľakla sa Vasilisa. „Veď si videl, aký je to darebák. Radšej si s nimi nezačínaj. Za Markom stoja mocní a veľmi nebezpeční časodejovia. Dúfam, že ho to z Časokruhu odviaľo na opačný koniec sveta, napríklad do Antarktídy.“

„To by bolo najlepšie,“ súhlasil zamračený Lešek. „Hoci bielych medveďov a tučniakov by mi bolo ľúto... Navyše sa ho ani trochu nebojím.“

Tradičná rodinná skúška stupňa časodejníckeho daru na Leška prekvapivo neurobila veľký dojem, zato jej útek z domova vyvolal uňho priam búrlivú reakciu.

„Si skvelá!“ nadšene vykrikol. „Hneď som ti vravel, aby si z toho nemožného domu utiekla. Prepáč, ale tá tvoja rodina... Mimochodom, zatiaľ si mi nič nepovedala o otcovi... Aké bolo vaše prvé stretnutie?“

Lešek sa pozeral tak žiadostivo, že Vasilisa nedokázala jeho pohľadu odolať. Rozprávala pomaly a znovu pritom prežívala nešťastné stretnutie s otcom, zaucho, ktoré jej vylepil, Nortov zlomyseľný pohľad aj uväznenie v studenej kôlni.

„Naničhodník jeden!“ uľavil si kamarát, keď dohovorila. „Roky si na teba nespomenul a odrazu ťa bude biť! To predsa nie je normálne!“

Vasilise nerobila spomienka na nepríjemnú udalosť dobre, a tak radšej zmenila tému a začala rozprávať o tom, ako sa zoznámila s Nikom a Fešom. Naschvál vynechala príhodu s trojzubcami, zato zdĺhavo opisovala, ako sa preplietali chodbami Vzdušného zámku, a farbisto vykresľovala budovu radnice a Lazoru. Dokonca sa odhodlala hovoriť o Fešových čiernych krídlach.

Lešek to prijal pokojne, veď videl Vasilisine krídla.

„Tam majú všetci krídla?“ chcel sa uistiť.

„Nie, len najvyšší hodinári. Vlastne hodinári najvyššieho stupňa alebo tak nejak.“

„Takže si niečo ako vyvolená?“ Lešek podozrievavo prižmúril oči.

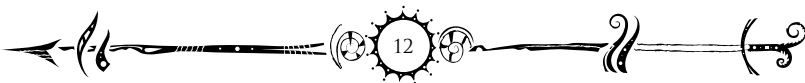
„Ty si vyvolený!“ rozčúlila sa Vasilisa. „Ak si budeš zo mňa utahovať, nič ti nepoviem.“

„A ako sa mám niečo dozvedieť?“ pokrčil plecami Lešek. „Keby som ťa nevidel na vlastné oči, nikdy by som ti to neveril. Počuj, ukážeš mi niekedy, ako vieš lietať?“

„Ak si spomeniem, ako sa to robí,“ zašomrala si dievčina viac-menej pre seba.

Vasilisa si nechcela priznať, že je celkom hrdá na to, že je z nej hodinárka a má skutočné krídla. A hoci zatiaľ skoro nič nevedela, mala najvyšší stupeň časodejníckeho daru. Samu ju to priviedlo do rozpakov, a tak radšej tieto márnomyseľné myšlienky odohnala. Eflarčania ju navyše neprijali práve s otvorenou náručou a Feš sa jej od začiatku len vysmieval. Bude sa musieť ešte veľa učiť, ak sa chce stať dobrou hodinárkou.

Rázne pokrútila hlavou a začala rozprávať o zákernom podraze Nortona Ohneva na otca Nika Lazareva. Opísala zasadanie

Radosveta, vynesenie rozsudku aj strašný trest. Keď si spomenula, ako Lazarev po časodejníckom zásahu strašne zostarol, celá sa zachvela. Aj Leškovi bolo z jej rozprávania úzko.

„Ten ničomník,“ precedil cez zuby. „Tvoj otec je pekný podliak!“

Vasilisa mlčala. Na srdci ju ťažil kameň. Spomenula si na svoj súboj s Jelenou Mortinovou a na to, ako otec zasiahol.

„Nie!“ povedal vtedy a nedovolil Jelene, aby jej ublížila.

Chcela zahnať čierne myšlienky, a tak radšej začala opisovať prekrásny zámok Černovod týčiaci sa nad morom, Trónnu sálu s nádhernou mozaikou, fontánu s rusalkami a zelenú izbu. Zároveň sa nevyhla líčeniu úteku z otcovho zámku a toho, ako Mariška...

„Čo to znamená, že ho začasovala?“ nechápal Lešek. „Akože ho zabila?!“

„Spočiatku som si to aj ja myslela.“ Vasilisa si pri spomienke na tú hroznú udalosť vzdychla. „No ukázalo sa, že začasovaného človeka možno zachrániť. Nika vyhodili z jeho časového koridoru a zase ho doň vrátili.“ Zarazila sa. Čo to len Jelena hovorila... Už vie! Tých, ktorým v žilách prúdi krv duchov, nemožno zachrániť. Takzvaných poloduchov.

„Podstatné je, že je v poriadku,“ rýchlo dodala. „Jeho otec ho zachránil. A Nik sa potom stal hodinárom, ako si už dávno želal.“

„Takže hodinárom sa môže stať ktokoľvek, ak si to želá!“

„Kdeže, to ani náhodou,“ pokrútila hlavou Vasilisa. „Naopak, vôbec to nie je jednoduché. Lenže počas zasvätenia mi víly ponúkli, že mi splnia akékoľvek želanie, a ja som ich poprosila, aby Nik dostal časodejnícky dar.“

„Ach tak,“ významne prikývol Lešek. A hneď neisto dodal: „A za mňa by si nemohla stratiť slovo?“

„Ty sa fakt chceš stať hodinárom?“ začudovala sa Vasilisa.

„Jasné,“ pritakal Lešek a upadol do ešte väčších rozpakov. „Veď je to také zaujímavé – vedieť lietať a čarovať.“

„Časovať,“ roztržito ho opravila.

Vasilisu kamarátova reakcia prekvapila. Ledva sa dozvedel o časodejníctve, a už by sa chcel stať hodinárom. A ona sa rozhodovala tak dlho... Navyše Lešek nemá tušenie, aká vážna vec to je. Časodejníctvo odhaľuje tajné zákony, dáva moc a prináša mimoriadnu zodpovednosť. Preto určite kazí charakter. Vasilisa si spomenula na Feša a v duchu sa usmiala. Už pri prvom stretnutí ju Nik upozornil, že všetci hodinári sú mierne strelení.

„No dobre, len som žartoval,“ v rozpakoch povedal Lešek, pretože si jej mlčanie vyložil po svojom. „A čo bolo ďalej?“

Dievčina sa nezaoberala detailmi a stručne mu porozprávala o víle Diane, ktorá jej pomohla utiecť z Černovodu, o noci strávenej v lese a o hudobnej a tanečnej súťaži Čarovanie v Čarodole, údolí víl. Hovorila a hovorila a s čoraz väčším nadšením líčila zasvätenie medzi časodejov, rozprávala o tajomných kvetoch života, o víle svetlých činov Celestíne a víle temných myšlienok Mendejre. O svojom prvom lete aj Fešovej ustavičnej nedôvere a nakoniec o tom, ako ju uniesli a Mark od nej vyhrážkami vymámil rubínový kľúč, ktorý jej darovali víly.

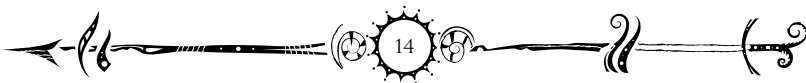
„A ďalej to už poznáš. Zistila som, že mám čierny kľúč, najtajomnejší zo všetkých siedmich kľúčov,“ uzavrela svoju reč.

Lešek chvíľu mlčal a mračil sa.

V autobuse vládlo bujaré veselie. Šofér práve oznámil, že sa blížia k tábore. Mnohé deti prilepili nosy na okienka, ale po oboch stranách cesty sa stále mihali len vysoké borovice, ktoré sa zlievali do jednoliatej steny.

Vasilisa prvá prerušila dlhé mlčanie: „Tak čo si o tom všetkom myslíš?“

„Je to dosť zamotaný príbeh,“ odvetil Lešek a hneď sa spýtal:

„Počuj, a ty tomu Fešovi Dragocijovi veríš? Nemáš pocit, že ti chce ublížiť?“

„Prečo?“ Vasilisu otázka úprimne prekvapila. „Je to celkom fajn chlapec, len je trochu...“

„Zlý, hrubý, podráždený a nafúkaný,“ dokončil za ňu Lešek.

Vasilisa nereagovala. Takýto verný portrét majiteľa strieborného kľúča ju zaskočil.

„Je to Nikov najlepší priateľ a ja mu absolútne dôverujem,“ neoblomne vyhlásila.

Lešek si naschvál nahlas odkašľal. „Ako myslíš.“

Konečne sa pred nimi objavila veľká kovaná brána s drevenou tabuľou a nápisom *Na vršku*.

Vasilisa vystúpila z autobusu medzi poslednými. Rozhliadla sa na všetky strany, ale nevidela ani jednu známu tvár. Dokonca aj Lešek niekam zmizol!

Čo bude robiť? So sebou nemá nič, ani len zubnú kefku!

V predtuche nepríjemného vysvetľovania vedeniu tábora jej prešiel mráz po chrbte, keď vtom dostala nápad. Musí nájsť Oľgu! Oblúbená trénerka jej určite pomôže.

„Vasiliska, pozri sa!“ Vedľa nej sa objavil Lešek.

S úsmevom od ucha k uchu jej podával celkom nový tmavomodrý batoh s bielymi popruhmi a kovovými prackami na vreckách.

„To nie je moje...“ Vasilisa si ľútostivo obzerala pekný značkový batoh.

„Šofér to práve vyložil z batožinového priestoru a spýtal sa, kto je Ohnevová. Povedal som mu, že ti to odovzdám. Pozri, aký mám ja. Je úplne nový, rovno z obchodu... Aha, ešte je na ňom cenovka. A všetky veci vnútri sú moje. No, nie je to zázrak?“

Vasilisa si čupla, pomaly rozviazala šnúrky a otvorila batoh. Vnútri boli dvoje starostlivo poskladané džínsy, niekoľko farebných tričiek, v bočných vreckách našla zubnú kefku s pastou,

bohvieprečo detskú s obrázkom dráčika, ešte zabalené mydlo a tenisky. Celkom naspodku ležal napoly preložený starý batoh, ktorý zvyčajne nosievala na tréningy, a vedľa neho dôverne známy zápisník v ošúchanom obale.

Vasilisa vytreštila oči. Ako sa tam dostal jej starý denník?! Ved' zostal v byte nevlastnej babičky Marty. Pri spomienke na opatrovateľku mala výčitky svedomia. Bola síce výstredná, napríklad aj preto, lebo zhromažďovala okolo seba samé mačky, ale Vasilisu predsa len vychovala a vždy sa k nej správala pekne. Vasilisa si sľúbila, že len čo bude môcť, pôjde Martu navštíviť. Teraz však mala dosť vlastných problémov. Musí zistiť, ako sa s Leškom ocitli v tábore, kto im dal tieto veci a...

„Kde sa tu vzal môj denník?“ zamyslene sa spýtala, keď listovala jeho stránky.

„Ty máš denník?“ začudoval sa Lešek.

„Mala som, keď som bola malá,“ odvetila celá červená v tvári.

„Zapisovala som si tam svoje problémy, rozličné trápenia a tak, skrátka denník.“

„To je hlúpe,“ nedôverčivo podotkol kamarát. „Čo keby si to niekto prečítal?“

„Len by skúsil!“ Vasilisa schovala denník späť do batoha. Ľudia si predsa píšu denníky preto, aby si usporiadali myšlienky, vyspovedali sa zo svojich žiaľov a uľavilo sa im.

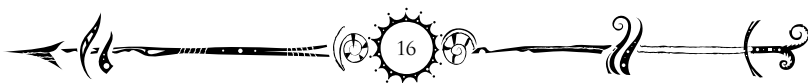
„Svoje myšlienky by si každý mal nechať pre seba,“ poučil ju chlapec a ukázal si prstom na spánok. „Tam si ich nikto neprečíta.“

„O tom silno pochybujem,“ zahundrala dievčina, ale Lešek ju už nepočul.

Lesom sa rozľahlo volanie, ktoré prehlušilo kričiaci dav detí:

„Pozor, pozor! Všetci vo veku trinásť až šestnásť rokov sa hláste u mňa. A to rýchlo, inak zostanete bez obeda!“

Hlas patrilo tomu Sergejovi v čiernom tričku s lebkou, ktorý v autobuse volal Leška, aby si s nimi zahral karty. Vedľa neho

stála chudá dievčina s napätým, sústredeným pohľadom. Na pehavom orlom nose jej ako zázrakom držali veľké okrúhle okuliare v masívnom ráme. V rukách držala hrubý zošit, čo vyzeral ako triedna kniha, a zapisovala doň mená detí, ktoré práve prišli. Vedúca svoju funkciu očividne nebrala na ľahkú váhu. Do čela sa jej vryla hlboká vráska a pery mala od vynaloženého úsilia pevne zovreté.

„Čo som hovoril?“ šepol Lešek Vasilise do ucha. „Náš Sergej je vedúci! Musíme sa poponáhľať, lebo nám nezostane miesto a šupnú nás ku krpcom. Najmladšie deti majú prísny režim a najmä kopu zákazov.“

„Akých zákazov?“ nechápala Vasilisa.

Na rozdiel od Leška, ktorý chodieval do tábora skoro každý rok, bola na podobnom mieste prvý raz, preto boli pre ňu všetky písané aj nepísané pravidlá skúsených táborníkov novinkou.

„Nijaký nočný pochod ani spanie pod holým nebom, zákaz kúpania v rieke,“ začal vymenúvať Lešek a medzitým sa predieral davom vrstovníkov, aby sa dostal čo najbližšie k Sergejovi. „Na raňajky krupicová kaša s medom, blé.“ Pri tejto predstave sa dokonca striasol. „A aj na veľkej táborovej hre sa môžu zúčastniť len tí starší z prvého a druhého oddielu. Do tretieho oddielu berú deti od siedmich rokov.“

„Na akej hre?“ Vasilisa kamarátovi sotva stačila.

„Á, Roznev, pod' sem!“ Ryšavý vedúci si nakoniec všimol ich snahu predať sa davom. „A prived' aj tú svoju kamarátku. Rozostúpte sa! Ryšavky prijímame prednostne,“ žmurkol na Vasilisu.

„Koľko máš rokov? Zapíš sa u Rity.“

„O tri týždne bude mať trinásť,“ rýchlo oznámil Lešek.

Vedúca Rita sa na Vasilisu ledva pozrela a vyštekla: „Píšem ťa do tretieho oddielu.“

Vasilisa sa zatvárala skormútene; čoby nie, veď Lešek jej práve živo opísal príšerné vyhliadky tých, čo budú v oddiele s krpcami.

„Mohla by som byť, prosím, v druhom oddiele?“ odhodlala sa požiadať.

„Nie!“

„Hrozne by sme chceli byť spolu! Od detstva sa kamarátíme,“ žobronil Lešek, ale Rita neoblomne pokrútila hlavou.

„Nedá sa.“

Vasilisa bola zúfalá, pred očami jej prebleskli taniere s krupicovou kašou a tlupa kričiacich prvákov nad nimi.

Sergej zachránil situáciu.

„Margarita!“ dobrácky oslovil vedúcu a objal ju okolo pliec. „Prečo si taká prísna? Od detstva sa kamarátia, ustavične sú spolu, nerozlučná dvojica, dovoľ im, aby boli v jednom oddiele. A ak ti nie sú sympatickí, tak ich zapíš rovno do prvého, k tým najstarším, potom radi utečú do tretieho. No vážne, čo by robili medzi tými krpcami?“

„No dobre, tak teda druhý... nech je to aspoň trochu podľa pravidiel,“ povedala Rita a nevedno prečo očervenela.

Sergejev príjemný hlas mal na dievčinu priam magický účinok.

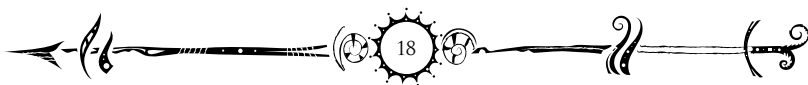
Vasilisa s Leškom dostali potvrdenie o registrácii s pečiatkou a vydali sa za ostatnými širokou alejou vedúcou okolo radu chatiek so sedlovými strechami. V hlavnej budove vystáli dlhý rad a výmenou za formuláre dostali od správkyne kľúče od chatiek číslo trinásť a dvadsaťjeden.

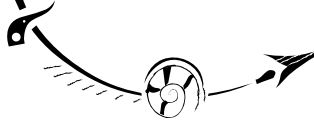
„Paráda!“ spokojne sa ozval Lešek. „Budeme skoro susedia, naše chatky sú hneď oproti sebe.“

„A koľko ľudí býva v jednej chatke?“ Vasilisa si zvedavo obzerala najbližšiu sedlovú strechu.

„Štyria alebo piati,“ odvetil kamarát a náhlivo dodal: „Tak ja idem, o chvíľu sa po teba zastavím. Alebo sa zastav ty, ak budeš hotová skôr... A potom pôjdeme na obed. Neviem ako ty, ale ja by som zjedol tuším aj koňa s kopytami.“

Dvere do chatky číslo trinásť boli pootvorené. Znútra sa

ozývali veselé dievčenské hlasy. Vasilisa vybehla po nízkom vŕzgajúcom schodisku na verandu a energicky vkročila dovnútra na hrubý koberec.

Aké bolo jej prekvapenie, keď zbadala svoje spolubývajúce! Na posteliach hneď pri dverách sedeli oproti sebe Dáša a Máša z jej gymnastického družstva. Obe vypleštili svoje bledomodré oči a s úžasom na ňu hľadeli. Vasilisu zakaždým prekvapilo, aké sú si podobné. Dáša s Mášou neboli sestry, ale vyzerali, akoby boli dvojčatá. Dokonca sa aj rovnako tvárili.

„Ahoj,“ pozdravila ich smelo.

„Nazdar...“

Vasilisa nevedela, ako sa má v ich prítomnosti správať, pretože obe patrili k Inginým kamarátkam.

Dievčatá si však vymenili letmé pohľady a samy sa pustili do rozhovoru. Informovali ju, že trénerka Oľga nemohla prísť pre nejaké zdravotné problémy. Už sa azda cíti dobre, ale lekári jej odchod do tábora neodporúčali, aby sa vraj *nenerváčila s tými deckami*.

Vasilise z tej nepríjemnej predstavy zovrelo srdce. Prísna, ale dobrá trénerka bola jediný dospelý človek, ktorý ju spájal s minulosťou. S Ostalou. A odrazu...

„Často sa na teba pýtala,“ dôverne jej oznámila Dáša a Máša hneď dodala:

„Oľga sa bála, či pôjdeš do tábora, keď si nechodila na tréningy. A vôbec, kde si vlastne celý ten čas bola?“

„Odišla som k moru,“ tresla Vasilisa prvé, čo jej napadlo. Okrem toho to bola čiastočne aj pravda.

„Aha.“ Podľa všetkého táto odpoveď dievčatá neuspokojila, ale viac sa nevypytovali.

Vasilisa sa s nimi ešte chvíľu rozprávala o tréningoch a Oľginej záhadnej chorobe. Veď nikdy nemala ani len chrípku! Potom si vybrala posteľ hneď pri okne, rýchlo si vyložila veci zo svojho

tajomného batoha do nízkej skrinky a prezliekla sa do trička a športových šortiek. Výber oblečenia bol skvelý aj tenisky jej padli ako uliate. Dokonca si v nich niekoľko ráz poskočila. Super!

Z malého okna chatky bolo vidieť rovno na vysoký plot z dosák, ktorý zakrýval výhľad na hustý les. Vasilisa voľným okom odhadla, že by ho určite dokázala preliezť. V noci by sa síce bála ísť do lesa, ale skoro ráno by mohla skúsiť dostať sa z tábora a pre všetky prípady sa rozhliaďnúť, kadiaľ by sa dalo utiecť.

Zatiaľ čo takto uvažovala, rozčesala si vlasy a zapla si ich do hrubého chvosta, ako to robievala vždy na tréningu. Spokojne sa obzrela v malom štvorcovom zrkadle, ktoré viselo nad skrinkou.

„A kto spí tu?“ kývla hlavou na susednú posteľ, kde ležala jasnočervená športová kabelka a veľká papierová nákupná taška s logom značkového obchodu s oblečením.

Dáša s Mášou si vymenili zvláštne pohľady, ale nestihli odpovedať. Ozvalo sa známe zapískanie. Lešek ju už volal von.

Vasilisa sa rozhodla, že sa nebude zdržiavať ďalšími rečami, a vyrazila za kamarátom. Vo dverách sa stretla s Ingou, ktorá za sebou ťahala kufor na kolieskach. Dlhonohá dievčina tak prenikavo zahvízdala, až z toho všetky skoro ohluchli. Vasilisa si automaticky zapchala uši. Hvízdanie sa čoskoro zmenilo na ťahavé: „Nieeee!“

„Prečo ty?!“ vyslovili obe súčasne, ibaže Inga zlostne a Vasilisa odovzdane. Máša s Dášou zvedavo vyzerali spoza dverí a čakali, ako sa situácia vyvinie.

„Ryšaňa nakoniec dorazila?“ Inga prižmúrila bledomodré oči, takže vyzerali ako dve ľadové štrbinky.

„Ako vidíš,“ pokrčila Vasilisa plecami, keď sa spamätala. „S dovolením!“

Inga jej napočudovanie okamžite ustúpila.

„Pôjdem za vedúcou!“ skríkla za Vasilisou. „Požiadam ju, aby ťa niekam presťahovala, pokojne aj do telocvične.“

„To by bolo fajn,“ odvetila Vasilisa a ani sa pritom neobrátila. „Aspoň mi to na tréningu pôjde ešte lepšie.“

Inga zrevala ako divé zviera a Vasilise sa po tvári rozlial široký úsmev.

„Čože si taká šťastná?“ podozrievavo sa spýtal Lešek, len čo ju uvidel.

„Bývam spolu s Ingou.“

„To je teda skutočne dôvod na radosť!“ začudoval sa.

Vasilisa bezstarostne mávla rukou.

„To je v pohode. Dlháňa sa chce ísť niekam sťažovať, aby ju presťahovali do inej chatky.“

„Najlepšie by bolo, keby ju presťahovali do celkom iného tábora.“

„Veru, to by nebolo zlé.“

„Aj ja mám menší problém.“ Lešek si zhlboka vzdychol. „Ten problém sa volá Vierka. Do tábora totiž prišla aj moja sesternica,“ objasnil, keď videl Vasilisin prekvapený výraz. „Je v treťom oddiele, ale...“

„Ty máš sesternicu? Odkedy?“

„Z druhého kolena... Nedávno mala desať rokov. Pred chvíľou som volal s mamou, prosila ma, aby som na ňu dozeral... Chápeš to?“ Chlapec stíšil hlas. „Naším vôbec nebolo čudné, že im volám. Len sa ma spýtali, či som v poriadku dorazil. Akoby som vôbec nezmizol. Nevieš, aký je dnes deň?“

Lešek nepočkal na odpoveď a chytil za golier akéhosi chlapca, ktorý šiel práve okolo.

„Nevieš, koľkého je dnes?“

„Dvadsiateho,“ vykoktal nešťastník, a len čo bol voľný, rozbehol sa alejou preč.

„To nie je možné,“ ohromene vyhrkla Vasilisa. „To by znamenalo, že celý týždeň sme boli bohviekde. A navyše, kam sa podeli ostatní?“

„Radšej na nich veľmi nemysli, lebo sa objavia, keď to budeš najmenej čakať. A ešte to budeme ľutovať. V každom prípade ťa budem mať stále na očiach. Lenže musím strážiť aj sesternicu. Celé prázdniny sú v háji.“

„To je v poriadku, na malú dozrieme spolu,“ usmiala sa Vasilisa. „Máš pravdu, vlastne o nič nejde.“

„Na malú?! To ju ešte nepoznáš,“ skormúteným hlasom pokračoval Lešek. „Takú potvoru, ako je ona, svet nevidel.“

„Nepreháňaj, to zvládneme!“ Vasilise sa vrátila dobrá nálada. „Čo budeme teraz robiť?“

„Pôjdeme na obed!“ Lešek sa veselo usmial a žmurkol. „Vidíš tú žltú budovu naľavo od športoviska? Kto tam bude prvý?“

Obaja vyrazili súčasne, ale do otvorených dverí vbehla Vasilisa ako prvá. Leškovi to však náladu nepokazilo. Demonštratívne kamarátku predbehol a sadol si k stolu pri okne.

Na stole už boli pripravené taniere s kapustovou polievkou a košíky s voňavým pečivom.

„Paráda!“ Lešek si spokojne pomädľil dlane. „Druhé nám prinesú o chvíľu. Jedlo vždy rozvážajú na servírovacích stolíkoch.“

Vasilisa rýchlo zdolala svoju porciu a pri čakaní na hlavné jedlo si prezerala všetkých mladých športovcov, ktorí ustavične prúdili do jedálne. Odrazu si všimla Michala zo športovej školy a zamávala mu.

„Prečo si nechodila na tréningy?“ zavolať na ňu.

Vasilisa už mala pripravenú odpoveď:

„Bola som pri mori!“

Leškovi zabehlo a div nevyprskol polievku na stôl.

„To bol teda výlet!“ usmial sa.

„Naozaj je tam more. Dokonca som sa v ňom kúpala.“ Vasilisa si zamyslene zastrčila za ucho pramienok vlasov.

Jej útek s Fešom z Černovodu sa, samozrejme, len ťažko dal pokladať za kúpanie.

Neudržala sa a vstala zo stoličky. Naklonila sa ponad stôl a tak, aby to nikto nepočul, mu zašepkala do ucha:

„Čo myslíš, kde sú ostatní kľučiarri? Žeby ich to zaneslo na rozličné miesta na planéte? Alebo mali problémy s pristátím...“

„Mám taký pocit, že tak by to bolo najlepšie,“ odvetil Lešek tiež pošecky. „Niečo mi však hovorí, že to nebude také jednoduché. Napríklad taký Mark. Ľudia ako on sa nikdy len tak nestratia.“ Lešek pomstychtivo prižmúril oči.

Vasilisa chcela v rozhovore pokračovať, ale vtom pri nich zastal servírovací stolík s jedlom a obaja zmlkli.

Dve usmievavé dievčatá v kuchárskych čiapkách každému rýchlo a šikovne naservírovali bravčový plátok so zemiakovou kašou a cviklový šalát. Pred každého ešte postavili pohár pomarančového džúsu a pokračovali v ceste k ďalšiemu stolu.

„Fuj, neznášam cviklu,“ Lešek ohrnul nos nad šalátom. „A tá kaša je nejaká riedka... Dám si len mäso.“

„Mal by si sa posilniť,“ namietla Vasilisa. „Zjedz to všetko. Ktovie, čo sa nám ešte dnes môže prihodiť.“

„Po tvojom pobyte pri mori si dosť pesimistická. Chceš moju kašu? Akosi ma prešiel hlad.“

„Nechcem,“ odmietla dievčina. „Aby som pravdu povedala, na jedlo nemám ani pomyslenie. Bojím sa, či sa im niečo nestalo. Kde sú teraz Nik s Dianou a Fešom? A kam sa podeli ostatní? Držali sme sa za ruky a potom... Potom som sa zobudila.“

„Presne tak to bolo aj so mnou,“ pritakal Lešek.

Vasilisa prehltna rozžuté mäso a nahlas vyslovila, čo ju tak trápilo: „Čo ak sa im stalo niečo hrozné? Čo ak zomreli? Nie, isteže nie!“ rozhodne zavrtela hlavou. „Určite sú v poriadku! Ale mohlo sa im niečo stať a teraz potrebujú našu pomoc.“

„To si nemyslím,“ nesúhlasil Lešek. „Ako som vravel, takí ako oni, sa len tak nestratia. Keby si nemala tie náramkové hodinky, myslel by som si, že sa mi to celé len snívalo.“

Vasilisu tie reči rozčúlili.

„Nesnívalo sa ti!“ vyhrkla a dokonca buchla päťou do stola, až riad nadskočil. „Všetko sa to naozaj stalo,“ dodala už trochu tichšie. „Stalo sa toho až priveľa. A dokonca je to naopak. To, že sme teraz v obyčajnom letnom tábore, sa mi zdá byť len sen.“

Lešek sa zarazene poškrabal na zátylku. Bolo vidieť, že o všetkom dosť pochybuje. Odrazu však vyskočil.

„Počuj, sľúbila si, že mi ukážeš, ako lietaš! Tak zistíme, či sa nám to snívalo, alebo nie.“

Vasilisa prevrátila oči. Ako má Leškovi vysvetliť, že časodejnícky svet Eflary naozaj existuje? Veď tam prežila samé neobyčajné dobrodružstvá!

„Tak dobre!“ rozhodla sa. „Ukážem ti, ako lietam. Aj keď to zatiaľ ešte dobre neviem.“

Lešek sa rozžiaril, rýchlo prikývol a tváril sa, že uverí akémukoľvek, aj tomu najmenšiemu časodejstvu.

Rýchlo dopili džús, odniesli špinavý riad na odkladacie stoly v rohu jedálne a bežali do hlavnej budovy prečítať si rozvrh.

Všetky tréningy sa začínali až po poludňajšom odpočinku, takže mali ešte kopy voľného času. Vtom však Leška potľapkal po pleci nejaký chlapec z jeho oddielu a oznámil mu, že o desať minút sa začína porada družstva.

„Môžem prísť trochu neskôr,“ usúdil Lešek. „Aj tak ešte všetci neboli na obede.“

Na ukážku Vasilisiných schopností si vybrali nenápadné miesto za jednou z chatiek, na trávniku schovanom v húštine lieskových kríkov, ktoré sa cez plot preplazili z lesa.

Vasilisa zatvorila oči a rozpažila obe ruky, akoby sa chystala predviesť akrobatické číslo. Zhlboka sa nadýchla a predstavila si, ako jej prechádza blesk z náramku po ruke až k lopatkám, kde sa vznieti ako ohnivý kvet. Musí len v duchu vysloviť krycie meno...

Vasilka!

Nič sa nestalo. Na Leškovej tvári sa zračilo neskrývané sklamanie, ale mlčal, len prestúpil z nohy na nohu.

Vasilisa to skúsila znovu a potom ešte raz, ale krídla nie a nie sa objaviť. Zúfalo sa pokúsila aspoň vytasiť strelu, ale náramok na ľavej ruke sa ani nepohol.

„Takže to nefunguje,“ uzavrel Lešek.

„Možno nás na Ostalu vrátili len tak, akoby nič,“ zhrozila sa Vasilisa.

Pomyslela si, že v tom má prsty svojím časodejníctvom jej otec, aby vystrčil dcéru z Časokruhu. Čo ak už nikdy neuvidí veselého, dobrosrdečného Nika, vždy pokojnú a sebavedomú vílu Dianu a dokonca ani toho neznesiteľného hundroša Feša? Akoby sa jej do srdca zabodla ihla, až sa jej z toho chcelo od zúfalstva zaúpieť. Otcovi sa bezpochyby podarilo premiestniť ju domov! Zatiaľ čo ona bude tu v tábore, ostatní budú hľadať šarlátový kvet, aby zachránili Eflaru... Veď načo by im bola hodinárka začiatočníčka, ktorá nepozná všetky zákony času a dokonca nevie ani tasiť časodejnícku strelu...

„Čierny kľúč mám pri sebe,“ povedala skôr sama pre seba. „Keby nás premiestnili domov, prečo by mi ho nevzali?“

„To neviem,“ potichu povedal Lešek. „Tak ja idem za ostatnými. Nič si z toho nerob, dobre? O chvíľu sa aj tebe začína tréning. Potom sa stretneme a preberieme to.“

V telocvični bolo asi tridsať ľudí. Mnohých Vasilisa videla prvý raz. Zo školy poznala akurát Ingu a Svetlanu, s ktorými cvičila v jednej súťažnej zostave, „dvojčatá“ Dášu a Mášu, no a Michala, ktorý sedel bokom ako vždy.

Tréner ešte neprišiel, dievčatá sa nedbalo rozprávali a chlapci začali hrať futbal. Len Michal sedel na lavičke a tváril sa, že sa rozcvičuje.

„Čo je s Oľgou?“ spýtala sa Vasilisa a sadla si vedľa neho.

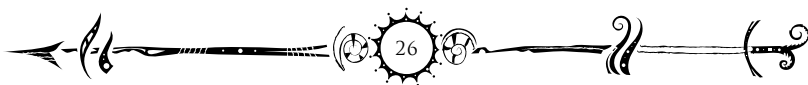
„Jej, ahoj! Oľga je v nemocnici,“ ochotne začal rozprávať. Vasilisa v okamihu zosmutnela, ale rýchlo ju ubezpečil: „Neboj sa, je v poriadku! Lekári jej naordinovali pokoj a oddych. A zakázali jej ísť do tábora. Oľgu to, samozrejme, vzalo. A ostatných koniec koncov tiež...“

Tréner, ktorý mal Oľgu zastúpiť, nedorazil, zato prišiel chlapec z futbalového tímu a poveril Ingu ako najstaršie dievča z celého družstva, aby viedla tréning. Takže Vasilisa skoro celý čas strávila behaním okolo telocvične. Dlháňa mala totiž dojem, že sa pri rozcvičke flákala. Vasilisa sa nebránila, pri behaní sa dobre premýšľala a ona mala hlavu plnú starostí. Najviac ju trápilo, kam sa podeli ostatní kľučiarci a čo sa naozaj stalo trénerke Oľge. Mala by sa na to spýtať otca. Ale ako to má urobiť? Čierna kráľovná ju varovala, že všetci prahnú po Ocelovom zúbku, takže jej ho budú chcieť vziať – vrátane Nortona Ohneva –, preto otec za ňou určite skôr či neskôr príde. Eflarčania mohli uviaznuť niekde medzi svetmi a časovými pásmami. Vasilisa raz v nejakej fantasy knihe čítala, že niečo podobné sa pokojne môže stať. Samozrejme, bola to fikcia, ktorej sa nedá stopercentne veriť, ale aj v živote sa predsa dejú všelijaké veci. Ona sama je toho žiarivým príkladom.

Na večeru mali tvarohový nákyp s medom. Lešek neznášal med a rovno svoju porciu odmietol, zato zjedol všetko pečivo s čajom. O nevydarenom časodejníckom pokuse sa ani slovom nezmienil a Vasilisa mu za to bola vďačná.

Večer sa pri príležitosti prvého táborového dňa konal slávnostný ohňostroj. Tmavú nočnú oblohu rozjasnili pestré ohnivé farby, trblietavé špirály a fontány zlatých iskier. Deti výskali od nadšenia a Vasilisa s Leškom zo všetkých najhlasnejšie.

Po ohňostroji sa opekala šašlík, kuracie špízy so zemiakmi a s paradajkami. Sergej s ostatnými vedúcimi priviedol bohvie odkiaľ

skupinu bubeníkov a na štadióne sa pod šírým nebom začali divoké africké tance. Čoskoro sa k nim pridala skoro celý tábor.

Kým sa Vasilisa pobrala spať, na Eflaru a kľučiarov celkom zabudla. Len čo si ľahla do postele, so šťastným úsmevom na tvári zaspala. Nevidela, ako prišla nahnevaná a urazená Inga, pretože vedúca odmietla kohokoľvek kamkoľvek sťahovať a namiesto toho jej poradila, aby bola k ostatným milšia a tolerantnejšia. Chatka čoskoro úplne stíchla a jedno z „dvojčiat“ začalo slabučko pochrapkávať.

Uprostred noci sa Vasilisa zobudila.

Najprv si nevedela spomenúť, kde je. V izbe bolo šero a na strope, rovno nad jej posteľou, poletovali nezbedné modré iskry.

Odrazu si uvedomila, že ona sama je pôvodcom toho zvláštneho svetla. Vyskočila z postele a naozaj – dlane jej slabo žiarili. Zopla ich, a keď ich rýchlo odtiahla od seba, objavil sa medzi nimi známy pás miniatúrnych číslic. To je predsa časový flér!

Vasilise od radosti až srdce poskočilo. Takže sa jej to nespívalo – naozaj je hodinárka! A dokáže lietať...

Bol horúci júl, takže okno bolo dokorán otvorené. Vasilisa si svižne obliekla tričko a šortky, vyšvihla sa na okenný parapet a ticho zoskočila do mäkkej trávy. Prikrčila sa, aby si ju nikto nevšimol, a rozbehla sa pomedzi domčeky na štadión. V tej rýchlosti si zabudla obuť tenisky, a tak ju na asfaltovej ceste do bosých chodidiel pichali ostré kamienky. To nič, ak sa jej to podarí, nijakú obuv potrebovať nebude.

Celý tábor spal. Všetky okná boli tmavé. Zdalo sa, že spia aj lampy, ktoré osvetľovali alej. V silnej žiare mesiaca v splne bolo ich svetlo veľmi chabé. Vasilisa rozpažila ruky a pošepky vyslovila svoje krycie meno: „Vasilka!“

V tej chvíli sa jej za chrbtom ozval tichý šelest krídel; dievčina nimi zatrepotala, urobila zopár krokov, ešte silnejšie zamávala a vzlietla.

Letela tak ľahko a slobodne, akoby sa uľ od detstva denne vznášala v povetrí. Let jej prinášal pocit radosti a ľahkosti a cítila sa úžasne.

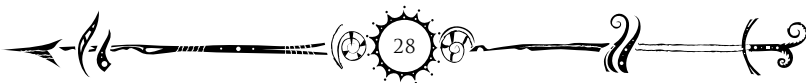
Preletela ponad chatky, obletela štadión, pozorne si prezrela celý tábor, či ju niekto nesleduje, a potom sa odhodlala preletieť ponad plot a vzniesť sa do výšky.

Nad korunami stromov ju vyľakali trepotajúce sa krídla nočných vtákov. Chvíľu krúžila nad lesom a potom sa rozhodla pristáť na vrcholku borovice. Konáre boli tenké, ale pevné. Vasilisa sa bez väčších ťažkostí chytila kmeňa voňajúceho smolou a ihličím, a zatiaľ čo bosými nohami balansovala na tenkých haluziach, započúvala sa. Odniekiaľ sa opäť ozvalo húkanie vyplašenej sovy a doliehalo sem aj tajomné ťukanie a škrípanie.

Mesiac zahalil mrak a obloha bola odrazu úplne čierna.

Vasilisa zamávala krídlami a odrazila sa od konára; pokľzla sa, ale nespadla, a obratne vyrovnala let. Na chvíľu sa zastavila nad korunami stromov a zahľadela sa do diaľky. Ďaleko na horizonte žiarili svetlá nočného mesta. Zaujímalo by ju, ako dlho by k nemu musela letieť. Určite poriadne dlho... No spať sa jej vôbec nechcelo. Hlavou jej preblesla bláznivá myšlienka. Čo keby si zalietala medzi vežiakmi? Určite si ju nikto nevšimne. Navyše sa kedykoľvek môže urobiť neviditeľnou, stačí vysloviť svoje krycie meno a schovať sa pod krídlami. Ak si dobre rozvrhne čas, do rána by sa mohla stihnúť vrátiť. Vasilisa si nechcela priznať, že si jednoducho chce ešte polietať, aby sa definitívne utvrdila v tom, že sa jej časodejstvo nesnívalo, že si ho nevymyslela.

Ponorená do svojich myšlienok si ani nevšimla, že uľ je za lesom, ktorý obklopoval tábor. Pred ňou sa rozprestierala široká prudká rieka. Vasilisa bola trochu unavená, a tak sa rozhodla, že si urobí krátku prestávku. Rieka vyzerala plytká, ale prúd vody, ktorý sa urputne dral po kameňoch, v nej vyvolával nedôveru. Takú riekou by určite nedokázala prebrodiť.

Vtom sa stalo niečo nečakané.

Zafúkal ostrý suchý vietor, udrel ju do tváre, nadvihol jej vlasy, zatočil sa vo víre a zmizol. Vyplašená Vasilisa si sadla na breh, aby si nabrala trochu vody a umyla si spotené čelo. Vtom od prekvapenia zhĺkla. Rieka sa zmenila na tenkú cifrovanú čipku utkanú z pramienkov vody, ani čo by sa jej dotkla víla mrazilka.

Všade panovalo absolútne ticho. Vasilisa vyskočila, ale pohybovala sa pomaly, akoby sa premenila na deväťdesiatročnú staranu, ktorá sa len s námahou dokáže vystrieť. Žeby sa zastavil čas? Keď si uvedomila, čo by to mohlo znamenať, obzrela sa, no musela na to vynaložiť obrovské úsilie. Srdce v hrudi jej zovrelo od strachu. Po brehu sa k nej blížil človek. Jeho tmavá silueta sa rozplývala v sivej hmle, akoby neprenikla z iného sveta celá.

Vasilisa cítila, ako ju ovláda strach a stúpa jej do hrdla, ale snažila sa mu nepoddať. Ani nevedela ako, ale vzápätí zvierala v ruke časodejnícku strelu.

„Kto ste?“ potichu sa spýtala, ale uprostred absolútneho ticha sa jej hlas až neprirodzene rozliehal.

Človek neodpovedal. Blížil sa pomalou plynulou chôdzou, až zastal tesne pred dievčinou. Dlhé čierne vlasy mu lemovali tvár, ktorá bol len sivou škvrnou bez čít.

„Kto ste?“ znovu sa spýtala Vasilisa a o krok cúvla, až vstúpila do rieky, ktorá zastala v čase, a voda jej pevne obopla členky. Ten pocit bol veľmi nepríjemný, ale vrátiť sa späť na breh už nemohla. V ceste jej stál zvláštny človek v tmavom plášti.

Neznámy odrazu prehovoril: „Daj mi... Oceľový... zúbok.“

Vykročil k Vasilise, ale dievčina sa zo všetkých síl mykla dozađu. Aj keby chcela, čiernokľúč by tomu človeku nemohla dať. Tajomný časodejnícky predmet zostal v chatke číslo trinásť. Vasilisa ešte o kúsok cúvla, aj keď v ťažkej vode sotva pohla nohami, aby sa aspoň trochu vzdialila od toho príšerného človeka, ktorý sa jej chystal ublížiť.

Spozorovala, ako sa mu v mesačnom svetle v ruke zablýskala časodejnícka strela. Už-už sa ju chystal zdvihnúť nad hlavu, ale Vasilisa bola rýchlejšia. Celou silou sa zahнала, akoby držala paličku s gymnastickou stuhou, a nečakane prudko vyslala pred seba ohnivú špirálu. Samu ju to tak zaskočilo, že svoju zbraň div nepustila z ruky. Jej protivník síce útok bez problémov odrazil, ale už sa ju nechystal napadnúť.

Vasilisa chcela na svojho nepriateľa vystreliť ešte jednu špirálu, ale vtedy sa objavil ďalší tieň. Ktosi jej protivníka chytil za krk a začal ho škrtiť. Pomaly a nemilosrdne. Chrčiaci človek sa pokúšal vyslobodiť zo smrteľného zovretia, nakoniec sa mu z posledných síl podarilo uskočiť a zahalený do mliečnej sivej hmly zmizol.

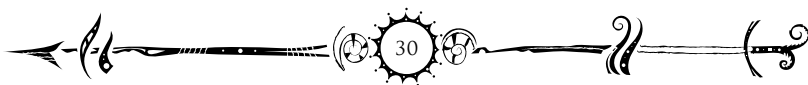
„Vráť sa!“ prikázal jej tieň, pohrozil prstom a tiež sa rozplynul.

V tej chvíli sa všetko vrátilo do normálnych koľají. Rieka sa zatočila v búrlivom víre a Vasilisa nestihla ani vykriknúť, keď spadla do vody, ktorá ju hneď začala unášať po prúde. Bola taká ľadová, že z nej dostala kŕče do nôh.

Na druhom či treťom ohybe kľukatej rieky sa jej nejako podarilo vyskriabať na breh. Kľáčala na všetkých štyroch, kašľala a vyplúvala vodu, dychtivo lapala vzduch. Krídla mala totálne premočené, takže na lietanie mohla zabudnúť. Naspäť sa bude musieť vrátiť peši. Tmavou nocou cez les a rokliny, po neznámych tmavých cestičkách...

Spoza mrakov vykukol jasný mesiac, ale studené nevýrazné svetlo nemohlo dievčinu chvejúcu sa od zimy ani trochu zohriať. Odrazu jej rovno pred tvárou zakmitalo malé svetielko. Vasilisa od ľaku uskočila, zakopla o peň, spadla a škaredo si odrela kolená. Maličké svetielko jej niekoľko ráz zakrúžilo nad hlavou a potom vyrazilo vpred do hustého porastu, ktorý aj pri pohľade zblízka vyzeral celkom nepreniknuteľný.

Žeby jej svetielko chcelo ukázať cestu? Vasilisa si uvedomila,

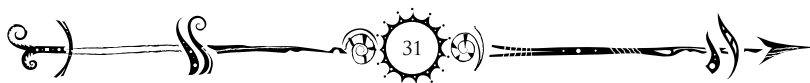
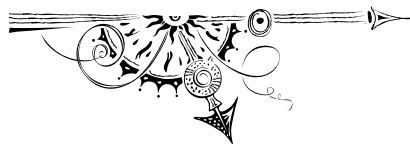

že aj tak nemá čo stratiť. Keby hľadala cestu do tábora sama, určite by zablúdila.

Musela bežať, aby svojho sprievodcu nestratila, takže sa čoskoro zahriala. Koleno ju síce poriadne páľilo, ale aká bola jej radosť, keď ju svetielko zaviedlo až k plotu, za ktorým bol tábor! Vyčerpaná od strachu a únavy ledva preliezla plot. Keď jej kovové pletivo vykĺzlo z prstov, zarachotilo a zaškrípalo tak prenikavo, že to poľahky mohlo zobudiť celý tábor.

Len čo sa Vasilisa ocitla na území tábora, svetielko sa bez stopy rozplynulo vo vzduchu. Aj tak naň nemala pomyslenie. Musela behať hore-dolu, aby si čo najskôr vysušila krídla, lebo inak by ich nemohla schovať. Nakoniec sa jej to podarilo, no keď sa vyškríabala na okenný parapet chatky, kde bývala, za lesom dávno začalo svitať.

Pozrela sa na hodinky. Štvrt na päť! Vklížla pod perinu, zatajila dych a započúvala sa. Jej spolubývajúce boli našťastie ešte vždy ponorené do snov, ktorási dokonca nahlas pochrapkávala. Vasilisa si od úľavy zhlboka vzdychla a v duchu vyslovila sľub, že už nikdy nebude v noci chodiť do lesa! Aspoň nie sama...

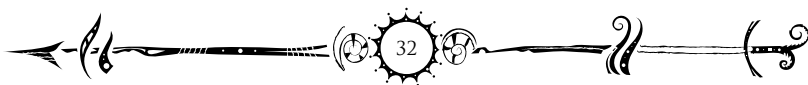
Na stene sa mihol tenký lúč.
Za ním druhý, tretí... na drevenom okrúhлом lustri sa rozsvietili modré plamienky a miestnosť zaplavilo mäkké farebné svetlo.

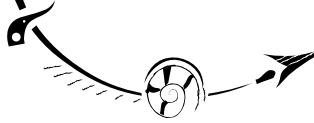
Z veľkého zrkadla, ktoré stálo v rohu vedľa kozuba, začali vychádzať ľudia. Muži v elegantných oblekoch a ženy v dlhých róbach sa rýchlo rozptýlili po miestnosti a každý zaujal miesto tam, kde mu to najviac vyhovovalo.

V ovzduší bolo cítiť zvláštne napätie, ticho prerušoval len tlmený tikot kukučkových hodín s vežičkami. Tváre prítomných boli zachmúrené, ale možno ten dojem vyvolávala len zvláštna hra tieňov pozvoľna krúžiacich po stenách.

„Dámy a páni, vítam vás vo svojom skromnom príbytku,“ potichu prehovoril vysoký svetlovlasý muž, ktorý vyšiel zo zrkadla ako posledný a uvoľnene sa oprel o kozubovú rímsu. „Pokiaľ nemáte námietky, môžeme začať.“

Spoza jeho chrbta vyzeral Mandigor, menší, zhrbený a už na pohľad nervózny muž. Keby tu bola Vasilisa, určite by riaditeľa Školy temnočasov hneď spoznala. Na jeho veľkej lysej hlave, ktorá vyzerala ako biliardová guľa, sa odrážali mihotavé svetlá lustra. Mandigor si nesadol, aj keď dve kreslá vedľa kozuba

zostali prázdne. Nervóznym pohľadom blúdil po obrovskej hnedej medvedej koži s tmavými škvrnami, rozťahnutej na podlahe. Šelma mala vycerené zuby a rubínovočervené oči upierala na dôsledne zatvorené dvere.

Na oboch krajoch pohovky, cez ktorú bola prehodená modrá prikrývka s bohato zdobeným strieborným lemom, sedeli dve ženy. Jedna – štíhla, so svetlými vlasmi a v honosných šatách s bohatou čiernou čipkou, bola veľmi krásna, ale bol z nej cítiť istý chlad. Z jej prenikavo bledomodrých očí vyžarovala ľahostajnosť a povýšenosť. Druhá žena bola jej presným opakom. Mala široké plecia, tmavú pleť, čierne oči a ohnivý pohľad. Vyzerala ako bájna bojovníčka amazonka.

Obe dámy sa opierali o mäkké vankúše na pohovke a občas si vymenili ostrážité pohľady, akoby jedna od druhej očakávali nejakú lešť.

„Ďakujeme ti za pohostinnosť, Norton,“ trochu neprítomne poďakoval hostiteľovi jeden z návštevníkov, vysoký prešedivený muž.

Dokonca aj v malom priestore obývacej izby vyzeral predseda Radosveta, veľký časodej Astarius, majestátne a dôležito. Usadil sa do veľkého semišového kresla a pomaly, s neskrývanou zvedavosťou prešiel očami po celej miestnosti.

„Ak sa dobre pamätám, toto je univerzálna izba, však?“ spýtal sa majiteľa domu.

Norton krátko prikývol.

„Môj dom navrhoval slávny eflarský architekt,“ povedal potichu. „Ako prvý dokázal rozšíriť priestor pomocou Möbiusovej pásky, takzvaným systémom polotáčok...“

„Áno, tvoj dedo bol veľký hodinár, Norton.“ Astarius mierne vytiahol obočie. „Lenže jeho umenie často slúžilo aj temným silám. Patril k tým, čo odhalili tajomstvo začasovania človeka. Kedysi založil rád výnimočných, ktorý je v súčasnosti zakázaný.“

A prišiel aj s niekoľkými vynálezmi, za ktoré ho neskôr z Astrogradu vyhнали.“

Nortonova tvár sa skrivila od zlosti. Mandigor ustúpil a schoval sa za hostiteľov chrbát. Ostatní hodinári ďalej zaryto mlčali.

„Ó áno, Radosvet pokladá za správne odplácať sa za dobré zlým,“ nečakane sklúčene prehovoril Vasilisin otec, „a vyháňať tých najoddanejších.“

„Sme ti vďační, Norton Ohnev,“ povedal Astarius. „Priniesol si z Astrogradu štyri kľúče k času. Nebudeš však hádam zapierať, že si ich nezískal čestným spôsobom! Mimochodom, naše vzácne zasadanie nemôžeme začať bez zvyšných hostí. Mali by sme byť zdvorilí a počkať na bielu kráľovnú. Aj náš majster hodinár Konstantin Lazarev sľúbil, že určite dorazí.“

„Pochybujem, že sa biela kráľovná zúčastní na našom milom zhromaždení,“ namietol Norton a tváril sa opäť vyrovnané. „Na to je príliš... bojazlivá. A čo sa týka Lazareva, pokojne sa bez neho zaobídeme.“

„Si prirýchly vo vynášaní súdov, Norton,“ ozvalo sa z otvoreného okna. „Napokon, ako vždy.“

Na okraji parapetu sedela žena v tmavých ligotavých šatách a opierala sa o okenný rám. Zo špicatého klobúka jej visel čierny závoj a zakrýval jej celú tvár aj s vlasmi.

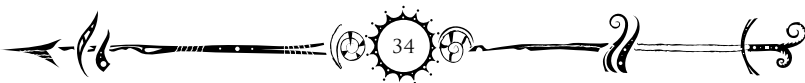
„Príde,“ pokračovala žena. „Dokonca aj napriek tvojej prítomnosti.“

Norton si ženu premeral rýchlym pohľadom.

„Čierna kráľovná sa môže myliť ako vždy. Nielen vo svojich súdoch, ale aj v činoch.“

„Presne ako ty, Norton, presne ako ty.“

„Zatiaľ čo my tu márnime čas čakaním,“ pokračoval hostiteľ a obrátil sa k Astariusovi, „naše deti sú v nebezpečenstve... Navrhujem nestrácať už ani minútu a okamžite povolať ducha Ostaly Astragora, predsedu rádu Dragocijovcov.“

„Ja som už tu,“ ozval sa tlmený, ale zreteľný hlas.

Hodiny na stene tri razy hlasno odbili. Všetci prítomní sa k nim obrátili a zaraz stúpili.

Ciferník sa práve s ľahkosťou oddelil od tela hodín a vysunul sa dopredu. Zo vzniknutého otvoru sa vyvalili jazyky hustého sivého dymu. Nad podlahou sa začali pomaly špirálovito krútiť a prelínať do celistvejšej podoby, až sa pred hodinármi objavila postava vysokého človeka v dlhom fialovom plášti s rozmazanou tvárou, ktorú lemovali riedke čierne vlasy. Ako jej črty nadobúdali zreteľnejšie kontúry, pribudol na nej veľký ostrý nos, úzke pery a nakoniec hlboké ostražité oči schované pod tmavými vráskavými viečkami.

„Už nejakú chvíľu som tu, vážení,“ opäť prehovoril nový hosť. „Rozhodol som sa využiť pohostinnosť pána tohto domu o niečo skôr. Zdá sa, že nastala chvíľa, keď duchovia a hodinári majú konečne spoločný cieľ.“

Napätie v miestnosti dosiahlo najvyššiu mieru. Ľudia meraví ako sochy nespúšťali z návštevníka oči.

„Vidím tu rad známych tvárí,“ pomaly pokračoval zvláštny hosť a prenikavým skúmavým pohľadom si zaradom prezeral prítomných. „No čo, aspoň bude jednoduchšie dohovoriť sa.“

„Vari duchovia môžu cestovať po časových mostoch?“ prítko sa spýtala čierna kráľovná. „Nie je pre teba pobyt v budúcnosti zhubný?“

Duch sa k nej otočil. „Bohužiaľ, máte pravdu, drahá moja. Pobyt na Eflare, na planéte, ktorá je len príznakom a ktorú hodinári tak nerozumne vytvorili v budúcnosti, je pre mňa veľmi náročný. No tento dom, ako je známe, navrhol istý prešibaný chlapík.“ Muž sa zaškeril. „Domov Ohnevovcov sa nachádza na oboch planétach súčasne, preto mám príležitosť porozprávať sa so starými známymi. Napriek tomu by som však bol rád, keby sme naše záležitosti vyriešili čo najrýchlejšie.“

„Vítam Ťa, Astragor,“ ozval sa Astarius. „Dúfam, že hovorím za všetkých, keď poviem, že je nám ctou vidieť medzi nami veľkého ducha Ostaly, predsedu chýrneho rádu Dragocijovcov.“ Vstal, aby sa mu mohol pokloniť.

Norton Ohnev sa tiež hlboko poklonil a Mandigor bez otáľania nasledoval jeho príklad. Dámy privítali Astragora krátkym kývnutím hláv.

Len čierna kráľovná sa ledva pozrela jeho smerom.

„Podme sa veľkého ducha Ostaly rovno spýtať, či má pripravené nejaké riešenie, ktoré za žiadnu cenu nezamýšľa zmeniť,“ povedala a z jej hlasu zaznel sarkazmus.

„Máte pravdu, pani kráľovná, vládkyňa čiernych víl,“ ľahostajným tónom odvetil hosť. „Mám dostatočne kompromisné riešenie k spokojnosti nás všetkých. Astarius, ty si múdry a máš zdravý úsudok, preto budem hovoriť len s tebou. A potom môžeš moje slová tlmočiť ostatným. Ušetríme tak drahocenný čas a nebudeme ním mrhať na zbytočné emócie.“

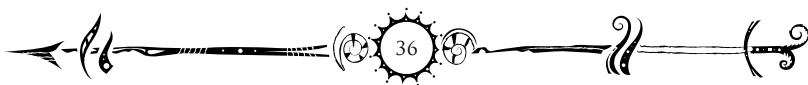
Po tomto príhovore sa Astragor celému zhromaždeniu krátko uklonil, vykročil k stene s hodinami a prešiel cez ňu. Astarius sa mlčky zdvihol a rovnakým spôsobom zmizol za ním.

Vzduch nad medveďou kožou sa zatrblietal a v miestnosti sa objavili ďalšie dve postavy. Tmavý muž v obyčajnom čiernom plášti a krásna červenovlasá žena v jednoduchých snehobielych šatách, zavesená do neho.

„Prepáčte nám, že meškáme,“ ozvala sa žena a elegantne si upravila klobúk tak, aby jej tenký priesvitný závoj splýval na pleciah. Ladne sa otočila a sadla si doprostred pohovky medzi obe dámy.

„To ja som zdržal bielu kráľovnú,“ úctivo prehovoril muž. „Zdravím Ťa, Norton, dlho sme sa nevideli.“

„Konstantin Lazarev,“ precedil cez zuby Norton Ohnev a zavrel oči, akoby sa bál dať najavo, čo si myslí.

„Dobrý deň, Diara,“ pozdravila kráľovná čiernovlasú hodiárku, ktorá sedela naľavo od nej, a podala jej ruku.

„Vaše veličenstvo,“ šepala žena a už sa chystala vstať a pokloniť, ale kráľovná ju nenúteným gestom zastavila.

„Bez formalít, Diara. Dnes sme sa už predsa stretli na dvore, keď sme preberali účasť našej železnej kľučiarke, tvojej zverenkynke Diany Frezerovej, na Časokruhu...“

„Vítam Ťa, Jelena!“ Veľkými modrými očami sa zahľadela na druhú ženu. Tá odrazu vyskočila, akoby ju uštipol had, a ponáhľala sa ku kozubu postaviť sa za majiteľa domu.

Medvediu kožu odrazu zasypali zelené smaragdy, ale bolo medzi nimi aj niekoľko modrých kameňov. Nikoho z prítomných to neprekvapilo, všetci dávno vedeli o kráľovninom jedinečnom časodejníckom dare vyjadrovať svoju náladu rozsypávaním drahokamov – zelených smaragdov, keď bola veselá, modrých akvamarínov, keď sa v jej srdci usadil hnev. Brilianty znamenali úzkosť a žiaľ, a keď vo vládkyni vzkypla nenávisť, sypali sa okolo nej červené rubíny.

„Jej veličenstvo je ako vždy rozhadzovačné,“ ozval sa Norton a ľahostajne si prezeral pestrofarebné drahé kamene na podlahe. „Tak na slová, ako na emócie.“

„Môžeš si tie kamene nechať, Norton,“ prehodila kráľovná a jej žiarivé modré oči zahoreli hnevom. „Možno to bude dosť na pokrytie tvojich výdavkov za posledných dvanásť rokov. Tým skôr, že tak veľmi túžiš po tom, čo ti nepatrí.“

„Ako sa opovažuješ?!“ zasyčala Jelena a vrhla sa na kráľovnú, ale zastavilo ju okríknutie ženy v čiernom závoji.

„Prosím, bez hlúpych a zbytočných šarvátok,“ prísne prehovorila čierna kráľovná a vstala. „My všetci, čo sme tu, z rozličných dôvodov prechovávame k sebe nevraživosť, ale na svete sú dôležitejšie veci než naše malé spory.“

Jelena sa otočila a mlčky sa vrátila ku kozubu. V meravej póze, ktorú zaujala, sa podobala na sochu.

